

CỐI MỘNG

VIỆT HÀ

Người hàng xóm khật khừ bước vào nhà với chai bia trên tay: Gay quá thằng em ạ.

Tôi đùa: nhìn ông bác đã thấy gay rồi.

Người hàng xóm chối: Không phải. Anh có bao giờ uống bia sáng sớm đâu. Con em anh vừa gọi điện.

Tôi ngắt lời: Sang rồi à? Ở đâu?

Người hàng xóm: Sang đâu? Nó gọi từ Tiệp, từ "lầu chứa". Tụi chủ chỉ cho nói số tiền chuộc rồi tính cúp máy nhưng nó giật lại, nói với thêm vài câu: Anh ơi, cứu em. Không em chết mất...

Chuyện em gái người hàng xóm anh đã kể cho tôi đã nghe từ khá lâu. Theo lời kể và những bức hình anh khoe, tôi hình dung em gái anh là một thiếu nữ duyên dáng và khá đẹp, nét đẹp hiếm cô gái thị thành nào có được. Anh tự hào: đó là nét đẹp của thôn dã, chân quê chú ạ. Em anh là sinh viên Luật Khoa đã ra trường. Anh thường khoe: nó tốt nghiệp bằng đồ hăn hoi, vậy mà mấy năm trời lăn lộn ở đất Hà Thành vẫn không kiếm được việc, ngay cả một chân hợp đồng. Những chốn chịu nhận nó một cách dễ dãi lại toàn là nơi "hầm hố". Nó bảo bước vào chốn này không giang hồ cũng phải thành dân "anh chị" mới trụ nổi. Nhiều lần tao khuyên nó về quê, rồi cho ít tiền lập nghiệp, kể đó lo chuyện chồng con, phụng dưỡng bà già. Nhà có hai anh em, ông già là liệt sĩ thời chống Mỹ. Còn lại bà già đau ốm, bệnh hoạn liên miên. Mới đề xuất mà nó đã chối đây đây. Nó cũng có lý riêng chú ạ. Bao năm trời đèn sách, khi tốt nghiệp lại lúc cúc về làng, với họ mạc, trốn quê mùa thì đó là một sự xỉ nhục. Thấy nó quyết tâm anh cũng đành thôi. Thế rồi nghe nó báo đã xin được một chân Gia Sư, tháng cũng được vài trăm ngàn. Bố con nhỏ mà nó làm Gia Sư là giám đốc một Công ty Trách nhiệm hữu hạn. Ông ta cũng từng là lính thời đánh Mỹ. Biết được hoàn cảnh của con em tao nên ông ta xử sự rất đẹp. Mày biết đấy, gái mới lớn, lại gái quê, thân thể côi cút, gặp hoàn cảnh ấy mấy đứa nào đứng vững? Từ chỗ giúp đỡ vô tư, dần dà tình cảm đôi bên nảy nở lúc nào không biết. Rõ ràng cả mấy năm trời tao chỉ biết cuộc sống của nó qua điện thoại... cho tới khi chuyện của nó với tay giám đốc kia vỡ lở, nó xấu hổ không dám về quê. Quần cảnh, tao đành chạy tiền, đưa nó qua đây... - Ba năm rồi - người hàng xóm bỗng dưng ôm mặt, khóc nức như một đứa trẻ - Anh nghĩ đó là giải pháp để nó tẩy xóa hết mọi dấu ấn ngang trái trong những ngày nó mới bước vào đời. Nào ngờ, anh lại đưa nó vào chỗ chết. Tiền anh đưa nó đi; tiền anh chuộc nó từ bọn chủ "lầu" bên Nga để qua đây anh còn chưa trả hết, bây, giờ tụi chủ "lầu" bên Tiệp lại buộc anh phải chuộc mạng nó bằng 7000 ERO, trong vòng một tháng, bằng không tụi nó sẽ bán con bé sang Anh...

Người hàng xóm dừng lời, đưa tay vò lên khuôn mặt nhàu nhĩ vì lo âu, mất ngủ. Mắt anh ngầu đỏ, nhìn tôi không hồn, hỏi: gia đình anh vậy là tan nát hết phải không chú? Dứt lời anh đứng dậy, dốc ngược chai bia vào mồm, khật khừ bước ra cửa rồi nói nhỏ như một lời cáo biệt.

- Anh phải đi chú ạ.

Người hàng xóm của tôi đi đâu? cả khu chung cư không ai biết chính xác. Người đồn ầm rầm rằng anh thất tình; kẻ bảo anh thua bạc, cháy túi, nợ nần bần bề chồng chất, nên tính cửa chạy làng; kẻ khác lại kháo dáng bộ anh trông như mấy thằng "hít" nặng... Nhờ mấy dòng chữ anh để lại cho tôi trước hôm anh mất tích tôi mới đoán được anh đang ở phương nào. Thủ đô nước Tiệp xa xôi. Em anh ở đâu anh chưa biết. Trên mình anh ngoài 100 EUR và mảnh giấy "Tạm Dung" trắng xóa anh chẳng còn gì khác... Anh đi được ít tuần thì có tin cảnh sát cửa khẩu Tiệp đi tuần tra đường biên đã phát hiện ra 12 xác chết, trong đó có 5 cô gái VN; một cặp gia đình người Trung Quốc và 4 nạn nhân khác chưa xác minh được lai lịch. 12 xác chết bị vùi sâu dưới tuyết, giữa một cánh rừng già dọc dải biên cương Tiệp - Đức...

Mọi người nhâu vào hỏi:

- Lão chap ấy "bùng" đi đâu rồi?

- Có phải lão ấy dính vào heroin không?

- Lão ấy có giấy tờ rồi lẩn về Việt Nam cưới vợ?

Tôi bảo: Người ta đến nơi cần đến.

Gặm nhấm nỗi đau của người khác như một trò tiêu khiển cho bản thân, từ lâu đã trở thành một nếp sống trong sinh hoạt văn hóa, tinh thần của không ít người Việt. Thật đáng sợ.